

Vedr. sagsnr. 2017-647

Dragør 11.5.2017

Doknr. 471638

Kære Mai Mercado

Tak for dit svar 9.5.2017.

Du skriver, at du kan sætte dig ind i mine bekymringer, at du er opmærksom på problemstillingen omkring overvågning i § 95, at der har været god drøftelse med KL, samt, at du ikke tør love en løsning.

Efter at have modtaget dine svar 21.2.2017 og 9.5.2017 står det klart for mig, at ministeren ikke forholder sig til mine konkrete overvejelser omkring § 95, stk. 3 og omkring forskelsbehandling. Ligeledes er det tydeligt, at ministeren ikke har til hensigt at svare på de helt klare spørgsmål jeg stiller i mine henvendelser. Hvorvidt det ganske enkelt er kutymen, når man som borger stiller skarpt på en given problemstilling, kan jeg i sagens natur ikke vide, men, det efterlader mig med en klar fornemmelse af, ikke at blive hørt.

Du understreger vigtigheden af den nødvendige hjælp til *det enkelte barn*, hvilket undrer mig, da problemstillingen handler om hjælpen til voksne med handicap. Min datter er 21 år, og jeg har på nuværende tidspunkt, efter frakendelse af BPA, passet hende i snart 15 måneder uden kontant tilskud, og i sagens natur uden mulighed for anden indtægt.

Du pointerer, at du godt ved, at nogle familier er ramt, og ja, nogle familier er ramt, og har været det længe, som følge af dommen 13.5.2015. 2 år er der gået, og stadigvæk er der intet gjort. I er i *fuld gang med arbejdet* og ministeren håber, at undertegnede med det fremsendte svar er *betrygget i, at ministeren tager problemet meget seriøst*. Jeg kan kun understrege, at det er jeg ikke.

Den gode og konstruktive drøftelse med KL og det, at ministeren *ikke tør love en løsning* er udsagn, der kun forstærker min mistro til, om der er nogen, der seriøst har forstået konsekvensen af problemet. KL præsenterede 10.5.2017 et nyt socialpolitisk udspil på voksenområdet med rehabilitering som absolut primære afsæt. KL anbefaler, at kommunerne fremover skal have ambitioner på vegne af de handicappede og primært hjælpe dem til at *kunne leve et mere selvstændigt liv med lidt eller ingen støtte*. KL's udspil og intentioner ligger så langt fra den virkelighed mange handicappede og deres pårørende oplever i kommunerne og såfremt KL tror, at vi ser andet end endnu et forsøg på at opnå selvbestemmelse og mindske udgifter, så tager de fejl. Så derfor spørger jeg ministeren, hvad blev resultatet så af *den gode og konstruktive drøftelse med KL*. Og jeg spørger ligeledes, hvordan ministeren kan fastholde *ikke at kunne love en løsning* af en problemstilling, der har så fatale konsekvenser for nogle af samfundets allersvageste borgere.

Afslutningsvist er det mig påliggende at slå fast, at vores forløb med frakendelse af kontant tilskud, Ankestyrelsens ændring af kommunens afgørelse og efterfølgende kommunens manglende efterlevelse af Ankestyrelsens afgørelse har efterladt os i en håbløs situation. Vores historie er et billede af, hvordan først en kommune og siden et ministerie på grund af økonomi, svigter nogen af de mest sårbare i et samfund, der har alle forudsætninger for at gøre det så meget bedre.

Venlig hilsen

Camilla Maarbjerg

